

sig om. Hvis jeg ikke forstod Krigsministeren uret, henviste han for sit Bedkommende udtryffeligt til den Kommission, der i 1884 behandlede Spørgsmaalet og fremsatte de sædvanlige Regler for Terrænets Beplantning eller Rydning, uden at være i nogen væsentlig Uoverensstemmelse med de derom almindelig gjældende europæiske Principer. Altsaa Krigsministeren er i den Henseende ikke inde paa noget Ngt, han kjennder Reglerne i saa Henseende og finder dem ogsaa anvendelige paa Fæstnings-systemet her, saa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgtreds (Wagner) vil ikke faae Plads for sine Beplantninger af Glaciet. Det har altid været bekjendt, at et Glacis bliver beplantet for at have Noget at danne Forhug af. Men jeg nævner dette, at vi altsaa ere paa det Reene med, at det, det her dreier sig om, ikke ere nogle saa Træer, men mange Tønder Land Skov, som i Tilfælde af Krigsberedskab ville blive ryddede.

Jeg maa rette den meget ærede Ministers Bemærkning i Anledning af nogle Ord, han tillagde mig, at jeg skulde have sigtet Ministeren for, at han havde til Hensigt at ville gennemføre nøiagtig sin Plan selv i Modsetning til baade Folkethinget og Landstthinget. Dette fandt Ministeren saa forstræffeligt, at han skulde kunne gaa lige op til det høie Landstthing og handle imod dets Willie. Nu er den høitærede Minister bleven saa vant til at gaa lige til det høie Folkething og sige, at han handler imod dette Things Willie. Han fandt, at det var forfærdeligt, at han kunde sigtes for at handle imod Landstthingets Willie. Det har jeg imidlertid ikke sigtet Ministeren for. Mine Ord derom vare kun, at han handlede under en Forudfætning, hvorved han selv vidste, at der kunde muligvis blive gennemført Noget, som han vilde forhindre. Det er noget helt Andet. De Udtalelser, der faldt i Landstthinget i Jor, vare nemlig saaledes — den høitærede Krigsminister citerede selv i Gaar — at han vilde ikke være nogen Hindring, Regjeringen vilde ikke være nogen Hindring, derjom der var nogen Anden, der i saa Henseende kunde udrette noget Betydeligere. Det er en mærkværdig Opfattelse, at en Regjering kan stille sig paa det Standpunkt ikke at ville vige for Noget, som kunde udføre noget Andet, som den ikke er enig i, men kun at kunne vige for Noget, der kunde udføre Noget, som gaar endnu videre i den Retning, som Ministeriet selv vil. Saa ser jeg oprigtig talt ikke, hvilke tvingende Grunde der skulde være for Regjeringen til at vige sin Plads for at faae

Andre til at gjøre noget Bedre. Det er at vende op og ned paa al anden parlamentær Opfattelse. Den høitærede Minister siger videre: „Naar det siges, at den nuværende Regjering staar som Hindring for Forsvarssagens Gjennemførelse, saa beror det paa, hvad man forstaar ved Forsvarssagens Gjennemførelse“. Ministeren veed altsaa meget godt, at Regjeringen staar som en Hindring for en vis Gjennemførelse af Forsvarssagen, men ikke for enhver Gjennemførelse. Saa er det, han kommer med den Udtalelse, at hvis Regjeringen gik, og en Venstre-regjering fik Sagen i sin Haand, saa er det meget muligt, at denne Regjering vilde komme med Forslag, som den kunde faae frem i Folkethinget og maaste ogsaa i Landstthinget, men han er fuldstændig overbevist om, at denne Løsning af Forsvarssagen ikke vilde være tilfredsstillende. Det er det, jeg har sigtet til, at altsaa Krigsministeren selv har en Følelse af det som en Mulighed, at en anden Regjering kan skaffe Forstaelse mellem Landstthinget og Folkethinget om en Løsning af Forsvarssagen, men da Regjeringen og den høitærede Minister ere overbeviste om, at hvad der saaledes kunde staffles Enighed om paa Rigsdagen, ikke vil være til hans Opfattelse af, hvad der er Forsvarssagen tjenligt, vedbliver han at være en Hindring for, at et saadant Forsøg kan ske (Modsigelse). Ja, min Logik lærer mig ikke Andet end at det er rigtigt. Hvis den høitærede Minister har udtalt noget Andet, end han har ment, er det jo en anden Ting, men hans Udtalelser kunne ikke opfattes anderledes, og det er ogsaa paa den Maade, der er handlet. Den udfættede Mulighed, at en anden Regjering kunde komme til Enighed med Landstthinget, tyder altsaa ikke paa, at den høitærede Minister er saa aldeles sikker paa, at Landstthinget ikke kunde være saa rimeligt, at det enedes med Folkethinget om en forsvarlig Ordning af denne Sag som ogsaa af adskilligt Andet. Men det forekommer mig, at den meget ærede Krigsminister dog maatte kunne komme paa den Tænte, at er der Noget, der nu stiller sig i Veien for, at vort forfatningsmæssige Masineri kommer i Gang, er der Ingen, der repræsenterer denne Modstand mere stærkt end netop den ærede Krigsminister med sine Gendarmere o. s. v. Det er ikke første Gang i Historiens Løb, at en Forfatning er strandet, er offret paa det militære Alter. Det hendes indertiden, at altsaa Retten kommer til at vige for Magten. Vort Forfatningshus staar altsaa med en Dør halvt aaben, og vi skulle se at faae den lukket. Men der er bleven sat en militær Støvhæl i Klemme